

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.I.20.281/2018/6. szám

A Szegedi Ítéltábla a dr. Imre András ügyvéd által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek – a dr. Nagy Péter ügyvéd által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti lakos alperes ellen kölcsöntartozás megfizetése iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2018. január 22. napján kelt 6.P.21.365/2016/43. számú ítélete ellen a felperes részéről 47., az alperes részéről 45. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét **helybenhagyja.**

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 1.200.000,- (Egymillió-kettőszázezer) forint másodfokú eljárási költséget.

Kötelezi az alperest, 15 nap alatt fizessen meg az államnak – leletezés terhe mellett – 40.600,- (Negyvenezer-hatszáz) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

A peres felek a **(város neve)**-i ... Üzletközpont létesítésével kapcsolatos beruházás lévén ismerkedtek meg.

Az üzletközpont létesítésére és működtetésére jött létre az **("A")** Kft., melyet a **("B")** Kft., valamint a **("C")** Kft. alapított. Az előbbi cégben a felperes, míg az utóbbiban **(személy 1)** volt tag. Az **("A")** Kft., valamint az alperes által alapított ... Ügyvédi Iroda között 2003. február 10-én megbízási szerződés jött létre a fenti beruházással kapcsolatos komplex jogi tevékenység ellátására, majd az ügyvédi iroda az **("A")** Kft. tagja is lett.

A **("D")** Kft.-t az **("E")** Kft., az **("F")** Kft., a ... Ügyvédi Iroda és a **("G")** AG alapította. Az **("E")** Kft.-nek a felperes, míg az **("F")** Kft.-nek **(személy 1)** volt tagja. A **("D")** Kft.-nek 2008. március 5-től tagja lett **(személy 2)** és a ... hercegségben bejegyzett alperesi érdekeltségű **("H" cég)**, és a **("J")** Kft. beolvadt a **("D")** Kft.-be, mely a beolvadás után a nevét **("J")** Kft.-re változtatta. 2008 áprilisában az **("F")** Kft. a **("D")** Kft.-ben meglévő üzletrészt átruházta az **("E")** Kft.-re és a ... Ügyvédi Irodára. A cégnek mind a felperes, mind az alperes ügyvezetője volt, együttes képviseleti joggal rendelkeztek.

2008. június 5-én a **(pénzintézet neve)** egy hitelszerződés alapján a **("J")** Kft.-nek 5.000.000,- eurónak megfelelő svájci frankot folyósított. Ugyanezen a napon a **("J")** Kft. az érkezett pénzből átutalt – egy korábbi kölcsönszerződés törlesztéseként – 2.673.000,- CHF-et a **("G")** AG számlájára, ahonnan 2008. június 11-én 2.002.808,- CHF-et utaltak a ...-szigeti köztársaságban bejegyzett, a felperes tulajdonában álló **("K")** AG számlájára. Ezt követően június 16-án a **("K")**

AG számlájáról 550.000,- CHF került átutalásra a ("**H**" cég) számlájára (**személy 2**) rendelkezése alapján, aki mind a ("**K**") AG, mind a ("**H**" cég) jogügyleti meghatalmazottja volt, mely jogosultsága pénzügyi utalások indítására is kiterjedt. A jóváírt összeg a ("**H**" cég) számlájáról 2008. június 19. és október 8. között több részletben a (**pénzügyintézet 2 neve**) számlájára lett továbbutalva.

A peres felek 2014. november 6-án megbeszélést tartottak a közös érdekeltségükbe tartozó cégekkel kapcsolatos kérdésekről, melyről emlékeztető készült. Ennek 12. pontjában szerepel az 550.000,- CHF összegű tartozás. Tartalmazza, hogy az alperes úgy nyilatkozott, 2015. december 31-ig akkor is reálisan tudja vállalni a visszafizetést, ha valamely ingatlan addig nem kerül értékesítésre. A technikai megvalósítás kapcsán kijelentette, mindkettőjük érdeke, hogy a kölcsönt ténylegesen kapó ("**H**" cég) fizesse vissza a tartozást.

A felperes 2015. november 6-i keltezésű levelében felszólította az alperest, hogy legkésőbb 2015. december 20-ig kamatmentesen, hiánytalanul fizesse meg 550.000,- CHF összegű tartozását, ebben az esetben nyitott a végleges elszámolásra és együttműködésük lezárására. Az alperes a 2015. december 3-ki levele szerint kettejük közt egy elszámolási helyzet áll fenn, kölcsönösen tartoznak egymásnak, illetőleg az érdekeltsegeik között áll fenn tartozás.

A felperes keresetében 555.000,- CHF megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Hivatkozása szerint közte és az alperes között kölcsönszerződés jött létre, a kölcsönt baráti alapon, szívésségből nyújtotta (**személy 1**) üzlet részének megvásárlásához. Állította, a cégek közötti átutalás csupán technikai kivitelezése volt a kölcsön nyújtásának. Hangsúlyozta ezzel összefüggésben, a ("**K**") AG az ő egyszemélyes kizárólagos tulajdona, míg a ("**H**" cég) az alperesé. Véleménye szerint követelése szempontjából nem az a fontos, hogy hova került az általa közvetett úton utalt összeg, hanem az, hogy az alperes rendelkezésére állt és ő használta fel.

Az alperes elsődlegesen a per megszüntetését, másodlagosan a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a kérdéses tranzakció a két cég között zajlott, nem pedig a cégek kedvezményezettjei között, tehát az átutalt összeg tulajdonjoga az átutalással a cégek között szállt át, mely miatt a per megszüntetésének van helye. A permegszüntetés hiányának esetére vitatta a tartozás fennállását, állította, nem tartozik a felperesnek a követelt összeggel, továbbá elévülési kifogást is előterjesztett.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította és kötelezte a felperest ügyvédi munkadíjból álló 2.406.961,- Ft perköltség megfizetésére. Határozatának indokolásában rögzítette, a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a ("**H**" cég) számlájára átutalt összeg a peres felek megállapodásán alapuló szóbeli kölcsönszerződés teljesítése, és a ("**H**" cég) az alperes tulajdona. A lefolytatott bizonyítás eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy nem állapítható meg kétséget kizáróan a keresetben állított kölcsönszerződés létrejötte és teljesülése, valamint a ("**H**" cég) vonatkozásában az alperes tulajdonosi minősége. Utalt arra is, a perbeli adatok alapján teljes bizonyossággal az sem állítható, hogy a ("**K**") AG és a ("**H**" cég) között jött létre kölcsönszerződés. A tanúvallomásokat értékelve megállapította, hogy azok ellentmondóak. Az alperes élettársának a 2016. április 14-én felvett nyomozati jegyzőkönyvben rögzített vallomását nem találta alkalmasnak annak bizonyítására, hogy a ("**H**" cég) számlájára érkezett összeg magánkölcsön, a tanú több helyen fellelhető nyilatkozatát úgy értelmezte, hogy kellő információ hiányában a felek közötti üzletek kapcsán kívánta volna a kölcsön összegét elszámolni. Megjegyezte a hangfelvétellel kapcsolatban, hogy azon a felperes hangja felismerhető, célirányosan próbálja a kölcsönre terelni az alperes élettársának nyilatkozatait, többször a szavába vág, míg az alperes kétségbe vonta, hogy a felvétel nem manipulált, nem vágott, melynek ellenkezőjét a felperes nem bizonyította. Nem találta a felperes kölcsönszerződésre vonatkozó állításának bizonyítására alkalmasnak a (**személy 1**)

nyilatkozatát tartalmazó közjegyzői okiratot, mivel abból kitűnően a nyilatkozónak nincs pontos tudomása üzletresze vételárának forrásáról. Elfogadta a ("**H**" **cég**) vagyonkezelőjének előadását annak igazolására, hogy a cég számviteli-nyilvántartási adatai alapján az nem minősülhet magánkölcsonnek. A (**pénzintézet neve**) közléseit és a számlakivonatokat értékelve arra az álláspontra helyezkedett, hogy ezek az adatok kétséget kizáróan az alperes álláspontját bizonyítják, miszerint a ("**K**") AG számlájáról a ("**H**" **cég**) számlájára utalt peresített összegnek nem a felperes magánvagyonra a forrása, hanem az a kölcsön, amit a bank a hitelkeret szerződés alapján nyújtott. A ("**J**") Kft. számlájáról történő utalások és a hitelkeret szerződés kétségessé teszik, cáfolják a felperes magánkölcsonnel kapcsolatos nyilatkozatait. Kifejtette, a 2014. november 6-i emlékeztető (**személy 3**) nyilatkozatával egyezően akként értékelhető, hogy azt a tanú utólag, a feljegyzései alapján készítette, 12. pontja pedig csupán azt rögzíti, hogy a felek, illetőleg az általuk képviselt gazdasági érdekeltségek között szóba került a tartozás rendezése. Ezt alátámasztja az alperes által készített és bemutatott elszámolás, amely a gazdasági érdekeltségek közötti elszámolásnak tekinti ezt az összeget. Utalt arra, a közös gazdasági tevékenység mellett kialakult baráti kapcsolat sem alkalmas annak bizonyítására, hogy a felek, mint magánszemélyek között jött létre kölcsönszerződés. Nem vizsgálta a felperes által hivatkozott büntetőeljárások nyomozati szakában felvett vallomásokat, mivel nem tartoznak a polgári perhez, és a személyek ismeretségére, nyilatkozataira való hivatkozás sem alkalmas a keresetben foglalt kétséget kizáró bizonyítására. A perköltség megállapításánál a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységet vette figyelembe.

Az ítélet ellen mind a felperes, mind az alperes fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását, másodlagosan hatályon kívül helyezését kérte. Álláspontja az volt, az elsőfokú ítéleti tényállás az ügy érdemére kihatóan hiányos és több ponton iratellenes, amely alapján elvégzett mérlegelése során az elsőfokú bíróság számos bizonyítékot nem vont mérlegelési körébe, illetőleg a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte. Az indokolás első részében világosan és helyesen rögzíti a tényállást abból a szempontból, hogy a felperes kért kölcsönt az alperestől, később mégsem találja azt bizonyítottnak, hogy a kölcsönösszeg átutalása a szóbeli megállapodáson alapuló kölcsönszerződés teljesítése volt. Kifogásolta, hogy nem értékelte az 550.000 CHF eredetét illetően a felperes okirati bizonyítékait, holott előkészítő irataiban pontosan levezette a kölcsönösszeg forrását, mely szerint a ("**K**") AG számlájáról a ("**H**" **cég**)-nek utalt összeg eredeti forrása nem a (**pénzintézet neve**)-től felvett hitel volt, hanem a felperes, mint magánszemély tulajdonában álló pénzeszköz. Kiemelte, a ("**H**" **cég**) tényleges tulajdonosa az alperes, melyet szintén bizonyítanak az általa becsatolt iratok. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság törvényes indok nélkül hagyta figyelmen kívül az ezzel összefüggésben benyújtott iratokat, és nem adott magyarázatot arra, miért nem értékelte mérlegelési tevékenysége során a megjelölt levelekben szereplő alperesi elismerést. Véleménye szerint okszerűtlen és iratellenes a mérlegelése a 2014. november 6-i eseményekről rendelkezésre álló bizonyítékok körében is. Egyrészt ugyanis az emlékeztetőt készítő (**személy 3**) a felperes javára nem lehetett elfogult, másrészt a tartozás fennállta, összege úgy került rögzítésre, ahogy azt a felperes a keresetlevélben előadta, és (**személy 2**), valamint (**tanú 1**) a tanúvallomásában megerősítette. A felek közötti levelezés is azt támasztja alá, hogy köztük jött létre a kölcsönszerződés. Rámutatott a tanúvallomásokkal összefüggésben, hogy közvetlen észlelése a felperes és az alperes megállapodásának teljesítéséről csak (**személy 1**)-nek és (**személy 2**)-nek lehetett, míg (**tanú 2**) vallomása nem tekinthető hitelesnek, jobb tudomása ellenére állított a perben valótlan. További álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a (**személy 4**) által kiállított okiratot bizonyítékként anélkül fogadta el, hogy az említett számviteli nyilvántartások és dokumentumok közül, melyek az ún. speciális üzleti kompenzációt hivatottak bizonyítani, akár csak egyet is csatolt volna az alperes. A hangfelvétel értékelésével kapcsolatban álláspontja az volt,

az alperes nem állította, hogy az manipulált és azon nem **(tanú 2)** hangja hallható, az elsőfokú bíróság pedig abból iratellenesen állapította meg, hogy az alperes élettársa nem ismerte el a kölcsönnyújtás tényét, valamint hogy úgy tudja, a kölcsönt a felek egymás között beszámították, elszámolták. Megjegyezte, az elsőfokú bíróság a 2018. január 22-i tárgyaláson elmulasztotta a hangfelvétel és a leirat ismertetését, így nem tette azt a tárgyalás iratanyagának részévé, indítványozta ezért a másodfokú tárgyaláson történő lejátszását.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a javára fizetendő perköltség 3.790.490,- Ft + ÁFA összegre történő felemelését, továbbá az ítélet indokolásának a 2. oldal harmadik bekezdésétől a 3. oldal utolsó előtti bekezdéséig terjedő, a 4. oldalon „A 2008. év folyamán” kezdetű és a „rá eső vételárból” szövegrésszel végződő részének, az 5. oldal „A felperes kezdeményezésére” kezdetű második bekezdésének mellőzését, míg az 5. oldal első bekezdése hatodik mondatának második tagmondata „de azt a felek egyike sem írta alá” szövegezésre való megváltoztatását kérte. Kifejtette a perköltséggel kapcsolatban, hogy a pertárgyérték nem olyan tényező, melyet mérlegelni lehetne az ügyvédi munkadíj csökkentése során, és a jelen esetben a peranyag ismeretében aligha állítható, hogy a díj aránytalansága lehetne a díjmérséklés oka. Hangsúlyozta, az alperesi védekezést különösen nehezíti, hogy negatív tény kellett bizonyítania, azaz hogy – a hamis állításokkal szemben – a perbeli átutalás tárgya nem a felperes pénze volt. Az indokolásból mellőzni kérték pedig részben a per tárgya szempontjából irrelevánsak, részben iratellenesek, míg a kijavítani kért része az iratellenesség kiküszöbölését célozza.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében kiemelte, az elsőfokú bíróság a kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel jogszerűen döntött az alperest megillető ügyvédi munkadíj összegéről, ezért annak megváltoztatása indokolatlan. Nem vitatta az ítélet 5. oldal első bekezdésének hatodik mondata megváltoztatására vonatkozó kérelmet. Egyebekben az álláspontja az volt, a felperes gyakorlatilag a tényállás megállapításának mellőzését szeretné elérni, ugyanakkor a kölcsön előzményeihez szervesen hozzátartozik, hogy a peres felek milyen cégekben voltak annak nyújtását megelőzően közvetett vagy közvetlen tulajdonosok, és mely cégek közötti pénzmozgások lebonyolításához volt szüksége az alperesnek kölcsönre.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet fellebbezésével nem érintett részének helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, a felperesnek a felek közötti kölcsönre vonatkozó állítása és az azt igazolni hivatott nyilatkozat és tanúvallomások kétséget kizáróan hamisnak bizonyultak. Álláspontja szerint ugyanakkor megfelelően bizonyította azt a tényt, hogy a cégek között átutalt pénz nem a felperesé volt, nem is lehetett az, így azt kölcsönbe sem adhatta. Az átutalt összeg forrása nem lehetett más, mint a **(pénzintézet neve)**, a leírt és bizonyított átutalási láncolatban a felperes nem szerepel.

A felperes fellebbezése **alaptalan**, az alperes fellebbezése kisebb részben **alapos**.

Az ítélet tábla az elsőfokú ítélet indokolása az 5. oldal első bekezdésének hatodik mondatát megváltoztatja akként, hogy a **(személy 3)** által utóbb a résztvevőknek aláírás érdekében megküldött emlékeztetőt a felek egyike sem írta alá. A felperes fellebbezési ellenkérelmében az erre vonatkozó kérelmet elismerte, melyből következően nemcsak az állapítható meg, hogy az emlékeztetőt az alperes nem írta alá, hanem a felperes sem.

Az ítélet tábla mellőzi az elsőfokú ítélet által megállapított tényállásból a 3. oldal hatodik és hetedik bekezdését, valamint a 4. oldal 4. bekezdését. Az első esetben a további bekezdések a kölcsönszerződés létrejöttével összefüggésben tartalmaznak megállapítást, az indokolás

bizonyítékok mérlegelését taglaló részéből viszont az tűnik ki, az elsőfokú bíróság nem tartotta megállapíthatónak a kölcsönszerződés létrejöttét és teljesülését, erre jutott a bizonyítékok mérlegelése alapján. Ez pedig azt is jelenti, hogy az elsőfokú ítélet a kölcsönszerződés létrejöttére és teljesítésére a tényállásban megállapítást nem tartalmazhat.

Az alperes által megjelölt további tényállásbeli részek mellőzése ugyanakkor nem indokolt, mert azok olyan tényeket tartalmaznak, amik a perbeli pénzmozgáshoz kapcsolódnak, mely pénzmozgást érintően állította a felperes a kölcsönszerződés létrejöttét.

Az ítélet tábla a ("D") Kft. cégmásolata alapján az elsőfokú ítélet tényállását (2. oldal utolsó bekezdés) annyiban pontosítja, hogy e Kft.-nek volt tagja egyebek mellett a ... Ügyvédi Iroda, az ("L") Kft., az ("E") Kft., a ("G") AG és az ("F") Kft. Ez utóbbi az üzletrészét 2008 áprilisában átruházta a ... Ügyvédi Irodára és az ("E") Kft.-re.

A tényállás további helyesbítése a felperes által megjelölt körben nem volt szükséges. A ("H" cég) esetében az alperes tulajdonosi minőségét az elsőfokú ítélet a bizonyítékok mérlegelése alapján nem tartotta megállapíthatónak, a kölcsönszerződés létrejöttét tartalmazó részt az ítélet tábla mellőzte, egyebekben pedig a felperes az elsőfokú ítéletben megállapított tényekhez képest további tényeket jelöl meg, melyeknek jelentősége a jogvita eldöntése szempontjából nincsen.

Az alperes elévülési kifogást is előterjesztett a kölcsön visszakövetelésére irányuló keresettel szemben. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (Ptk.) 326. § (1) bekezdése szerint az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. A Ptk. 527. § (2) bekezdése alapján a hitelezőnek a kölcsönösszegre vonatkozó visszakövetelési joga a szerződésben meghatározott lejárat, illetve lejáratok szerint, felmondás esetén pedig a felmondási idő elteltével nyílik meg. Ez azt jelenti, hogy ezen időpontokban válik esedékessé a kölcsön visszafizetése iránti követelés, ezért elévülése ekkortól kezdődhet meg, tehát csak a kölcsönszerződés létrejöttének és tartalmának megállapítása után lehet azt vizsgálni, hogy az elévülés bekövetkezett-e. Jelen esetben a kölcsönszerződés felek közötti létrejötte vitatott volt, arról okirat nem készült, ezért a szerződés létrejöttére és tartalmára vonatkozó bizonyítás lefolytatása szükségképpen meg kellett előznie az elévülés vizsgálatát. Ha ez alapján az állapítható meg, hogy az a felek között nem jött létre, az elévülés bekövetkeztét vizsgálni sem kell, hiszen létre nem jött szerződésből kötelezettségek és jogosultságok nem származhatnak, vagyis visszafizetési kötelezettség sem állhat fenn.

A Ptk. 523. § (1) bekezdése szerint a hitelező jellemző szolgáltatása a kölcsön rendelkezésre bocsátása, mellyel tulajdonjogának valamennyi részjogosultsága a pénzen, mint helyettesítő dolgon megszűnik, azt az adós a szerződés tartalmától függően saját céljaira használja fel, majd a futamidő lejártával köteles ugyanolyan összeget a hitelező részére visszaadni. Ha a felek ezekben a feltételekben egyező akaratnyilatkozattal megállapodnak, a kölcsönszerződés – mint ún. konszenzuál jogügylet – létrejött (BDT2015.3362. számú döntés). Magánszemélyek közötti kölcsönszerződés esetében korlátozás nem érvényesül, a Ptk. 216. § (1) bekezdésére figyelemmel az akár szóban, akár írásban létrejöhet, de a szerződési akarat ráutaló magatartással is kifejezésre juttatható. A Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 164. § (1) bekezdése alapján a felperes kötelezettsége volt annak bizonyítása, hogy a kölcsönszerződés a felek között jött létre, és azt hitelezőként teljesítette.

Azt a felperes sem állította, hogy a kölcsönszerződés írásban jött létre, maga is szóban megkötött szerződésről beszélt. Kétséget kizáró okirati bizonyíték csak a felperes által hivatkozott teljesítés módjára, összegére áll rendelkezésre, mely átutalás azonban nem a peres felek közötti: 2008. június

16-án a ("K") AG számlájáról a ("H" cég) számlájára 550.000 CHF átutalása történt meg. Ezért vizsgálni kellett, hogy ebből és az egyéb tényekből egyértelműen lehet-e következtetni kölcsönszerződés peres felek közötti létrejöttére.

A felek azonos cégekben közvetett módon részesedéssel rendelkeztek, melyen alapuló üzleti kapcsolatot fel kívánták számolni. Ennek kapcsán köztük levélváltás történt, megbeszélés folyt, melyek során felmerült az 550.000 CHF összegű tartozás rendezése, azonban az alperes nem tett olyan nyilatkozatot, mely a felek, mint magánszemélyek közötti kölcsönszerződés létrejöttének és a tartozás fennálltának elismeréseként lenne értelmezhető. A 2014. október 20-i e-mail üzenetben az „érdekkörömben álló vevő részére adott részfinanszírozás” szöveg szerepel, amelyből nem vonható le olyan következtetés, hogy a felek magánszemélyekként kötöttek volna kölcsönszerződést. A 2014. november 6-i megbeszélésről készült emlékeztető 12. pontjában ugyan az alperes nyilatkozataként az szerepel, hogy vállalni tudja a visszafizetést, azonban a következő bekezdés szerint már a kölcsönt ténylegesen kapó ("H" cég)-nek kell visszafizetnie a tartozást. Ebből a pontból az első bekezdés nem ragadható ki, azt teljes szövegkörnyezetében kell értelmezni, így pedig nem következtethető, hogy elismerte volna az alperes a felek közötti kölcsönszerződés létrejöttét, arra akár csak utalt volna. Ehhez kapcsolódóan az emlékeztetőt utólag elkészítő **(személy 3)** a tanúvallomásában azt mondta el, hogy az 550.000 CHF kérdése ingatlanok eladásával összefüggésben merült fel, és a felek közötti kölcsönszerződés létrejöttéről tudomással nem bírt. A tanú vallomása sem tartalmaz tehát olyan kijelentést, mely az állított szerződés létrejöttét támasztaná alá. A 2015 nyarán írt alperesi levélhez mellékelt elszámolásban szerepel az 550.000,- CHF összegű tartozás, az előbbi megbeszélésen felmerült egyéb tételek mellett, de ahhoz képest nincs olyan többlettartalom, ami a felperesi állítást igazolná. Önmagában ez nem következik a táblázat külön sorában való feltüntetéséből. Az alperes 2015. augusztusi levelének 6. pontjában olvasható „személyes ügyem” szövegezés sem utal egyértelműen a kölcsönszerződés peres felek közötti létrejöttére, itt ugyanis külön megjelölte azokat az eseteket, amelyeknél – álláspontja szerint – a pénzbefolyás időpontjában aktuális árfolyamot kell figyelembe venni, köztük pedig az 550.000 CHF összegű tartozás nincs felsorolva. Az alperes 2015. december 2-i keltezésű levelének 2. oldal hatodik bekezdése sem jelent az alperes részéről elismerést, annak utolsó tagmondata szerint ugyanis a felperes által ezt megelőzően írtak nem a valós viszonyokat tükrözik. 2015. december 3-i levelének 6. pontjában pedig az szerepel, hogy az érdekeltsége tartozik, és megítélése szerint a felperes által előadottak nem felelnek meg a valóságnak. De a 2015. december 14-i levélhez mellékelt táblázat sem ad alapot a magánkölcsön megállapítására, mivel abban az 550.000 CHF összegnél az „érdekeltségek elszámolása” szövegezés szerepel.

A pénzösszeg átutalása a ("K") AG számlájáról történt, mely cégnek ugyan a cégkivonatból kitűnően a felperes a tulajdonosa, ez a tény azonban nem jelenti, hogy a társaság vagyona a felperes vagyonát képezné, a kettőt összemosni és egységesen kezelni nem lehet, és a csatolt tanúsítvány is a részvénytőkére vonatkozó felperesi tulajdonjogot igazolja. Egy társaság vagyona nem azonosítható az abban tulajdonjoggal rendelkező magánszemély vagyonával. Az, hogy a tulajdonos vagy a törvényes képviselő rendelkezhet a társaság vagyonáról, nem jelenti, hogy ezzel a társaság vagyona az ő magánvagyonává válna. Így a ("H" cég)-gel mint gazdasági társasággal kapcsolatos rendelkezési jog gyakorlása sem jelenti azt, hogy az alapító a saját nevében vállalna kötelezettséget, és a társaságnak, a társaság számlájára utalt összeg az ő magánvagyonává válna. Ebből következően a jogvita eldőltése szempontjából nincsen jelentősége, hogy a ("H" cég)-gel kapcsolatban az alperest pontosan milyen jogosultság illette meg a pénzösszeg átutalásának időpontjában, ezért szükségtelen az alperes tulajdonosi minőségének vizsgálata, erre irányuló bizonyítékok mérlegelése, és nem indokolt a **(pénzintézet 2 neve)** megkeresése sem. A részvénytőkére vonatkozó tulajdonosi minőségből sem következik, hogy a felperes a ("K") AG számláján lévő összegről mint sajátjáról

rendelkezett volna. Ez ellen szól az is, hogy a bankszámla kivonatokból megállapíthatóan a ("K") AG számlájára a tovább utalást megelőzően érkezett pénzüsszeg eredete – különböző jogügyletekből eredő láncolatatos átutalások folytán – a (pénzüzet neve)-nek a ("J") Kft. részére nyújtott hitele volt. Ezzel kapcsolatban a felperes arra hivatkozott, hogy a ("K") AG részére utalást teljesítő ("G") AG olyan kölcsönt törlesztett, melyet a ("K") AG olyan összegről nyújtott, amit a felperes bocsátott a rendelkezésére. Arra utaló bizonyítékot azonban, hogy a részvényei értékesítéséből befolyt vételár átutalása történt volna meg, nem mellékelte, és az sem tűnik ki a becsatolt iratokból, hogy ebből nyújtott volna kölcsönt a ("K") AG a ("G") AG-nak, még a tranzakciók pénzüme is különbözik.

A felperes becsatolta a közte és (tanú 2) között folyt beszélgetések hangfelvételeit, illetve azok leiratát, melyeket az elsőfokú bíróság megküldött az alperesnek, aki arra észrevételeket tett. Mindezeket az elsőfokú bíróság értékelte a bizonyítékok mérlegelése során, ismertetésük, illetve meghallgatásuk ezért a másodfokú eljárásban nem volt szükséges, tekintettel arra is, hogy az alperes nem vitatta, hogy a leiratban ugyanaz szerepel, mint a hangfelvételen. A szövegből az állapítható meg, hogy a felperes célirányosan terelte a kölcsön témájára az alperes élettársának nyilatkozatait, aki azonban olyat nem adott elő, mely szerint arról lenne tudomása, hogy a felek mint magánszemélyek között jött létre kölcsönszerződés. A felperes fellebbezésében a beszélgetésből egyes szövegrészeket ragadt ki, azonban a leiratot teljes egészében értelmezve nem vonható le olyan következtetés, hogy (tanú 2) a felek mint magánszemélyek közötti kölcsönügyletről, tartozásról határozott, kétséget kizáró tudomással bírna. Miután szóba került a teljes üzleti kapcsolatot érintő elszámolás, (tanú 2) nyilatkozata sem szűkíthető akként, hogy az csak a felek közötti kölcsöntartozásra vonatkozna. Lényeges továbbá, hogy azt a kérdést, ki tartozik a felperesnek, nem érti (leirat 5. oldal, alulról negyedik bekezdés). A felperes sem azt állítja a leirat szerint ezt a szövegrészt követően, hogy a felek között jött volna létre megállapodás, hanem hogy a felek cégei között volt, melyből azt a következtetést vonja le, hogy az alperes tartozik, és csak erre a feltételezésre nyilatkozik (tanú 2). A hangfelvétel így nem alkalmas a kölcsönszerződés létrejöttének bizonyítására, és az (tanú 2) tanúvallomását sem cáfolja.

A további tanúvallomások és a (személy 1) által benyújtott közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozat sem bizonyítja a felperes előadását. Egyrészt a közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozat tanúvallomásnak nem minősül, értelemszerűen nem figyelmeztették a nyilatkozót a hamis tanúzás következményeire (Pp. 172. § (2) bekezdés) és nem nyilatkoztatták elfogulatlanságára sem (Pp. 173. § (1) bekezdés). Másrészt a nyilatkozatból az a következtetés vonható le, hogy (személy 1)-nek az üzletrész megvételének forrásáról pontos tudomása nincsen, arra nézve határozott nyilatkozatot nem tett, hiszen az okiratban erről szóló részénél a „talán” kifejezés szerepel, és az sem derül ki belőle, hogy az esetleges kölcsönről miként szerzett tudomást (Pp. 173. § (2) bekezdés). A nyilatkozat egyebekben tartalmazza az üzletrész vételár kifizetésének időpontját, mely korábbi, mint az 550.000 CHF átutalásának ideje. Emellett – a cégmáslatból kitűnően – az ("F") Kft. üzletrészét nem személyesen az alperes szerezte meg, így az üzletrész megvételével összefüggésben az alperest személyesen fizetési kötelezettség nem is terhelte. (Tanú 1) a tanúvallomásában ugyan állította, hogy a kérdéses összeget a felperes adta az alperesnek, azonban a vallomása szerint csak később szerzett tudomást a kölcsönszerződés létrejöttéről. (Tanú 1) és (személy 2) a tanúvallomásukban úgy nyilatkoztak, hogy tudomásuk van a felek közötti kölcsönszerződésről, előbbi jelen is volt (város neve)-en, amikor a felek a kölcsönszerződés feltételeiben megállapodtak. A tanúk érdektelensége ugyanakkor aggályos, mivel őket érintően az alperes korábban büntető-, illetve polgári eljárásokat kezdeményezett. A tanúvallomások mellett pedig nincs más bizonyíték, mely a felek közötti kölcsönszerződés létrejöttét támasztaná alá, önmagukban pedig az érdektelennek nem

tekinthető tanúvallomások nem elegendőek annak kétséget kizáró bizonyítására, szemben a megállapított tényekkel a pénzmozgásokat illetően.

Mindezek alapján kétséget kizáróan nem bizonyított a felek közötti kölcsönszerződés létrejötte és annak a felperes mint hitelező általi teljesítése, ennek hiányában viszont az alperest sem terhelheti visszafizetési kötelezettség, ezért az elsőfokú bíróság helyesen döntött a kereset elutasításáról. Az pedig, hogy az állított kölcsönügylet létrejötte nem nyert bizonyítást, egyben kizárja az ebből eredő követelés elévülésének vizsgálatát.

Alaptalannak találta az ítéletábra az alperes fellebbezését is a perköltség felemelésére vonatkozóan az alábbiak miatt:

Mivel a kereset alaptalannak bizonyult, az elsőfokú bíróság elutasító ítéletének megváltoztatására az ítéletábra sem látott alapot, a pereszes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes peres eljárással kapcsolatos költségének a megtérítésére.

A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi munkadíjról rendelkező 30/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: R.) 3. § (2) bekezdése értelmében ha a fél és az ügyvéd között nincs az ügy ellátására vonatkozó díjmegállapodás, a munkadíj összegét az eljárás tárgyának mértékéhez igazodóan a bíróság állapítja meg. A jogszabály úgy szól, ha a pertárgy értéke a 100 millió Ft-ot meghaladja, az ügyvédi munkadíj összege 10.000.000,- Ft-ig annak 5 %-ának, a 10.000.000,- Ft és 100.000.000,- Ft közötti összeg (90.000.000,- forint) 3 %-ának és az ezen felüli összeg 1 %-ának az együttes összege azzal, hogy az nem lehet kevesebb, mint 1.000.000,- Ft. A (6) bekezdés szerint ugyanakkor a munkadíj összegét a bíróság indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. Ehhez mérten az ítéletábrának az alperes fellebbezése folytán abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az ügyvédi munkadíj mérséklésére helyesen került-e sor.

A következőket a bírósági gyakorlatnak megfelelően – amit az idézett R. 3. § (6) bekezdés alapoz meg – az ügyvédi munkadíjnak a pertárgyértéken kívül az elvégzett munkához kell igazodnia. Az eljáró bíróságnak ezért a munkadíj megállapítása során egyebek mellett az ügyvéd által szerkesztett beadványok munkaigényességére, a kitűzött tárgyalásokon való megjelenésre és az ott kifejtett tevékenységekre is figyelemmel kell lennie. Mérlegelnie kell továbbá az ügy bonyolultságát, az ügy tárgyának szakmai nehézségét, a pertárgy értékét, a végzett ügyvédi munkának a célszerű pervitelben és az ügy lényegretörő, észszerű időn belüli elbírálásában való közrehatását. A jelen perben érvényesített igény pertárgyértéke magas. Az elsőfokú bíróság 4 tárgyalást tartott, közülük hármon folyt bizonyítási cselekmény és a felperes több beadványt terjesztett elő. Az alperesi jogi képviselő rövidebb terjedelmű – bár kétségtelenül hosszabb terjedelmet nem igénylő – beadványokat nyújtott be. Lényeges azonban, hogy a kereset elutasítására valójában az vezetett, hogy a perben az alperesi vitatásra tekintettel a bizonyítási kötelezettség a felperest terhelte, melynek nem tudott eleget tenni. Ez egyben azt is jelenti, hogy abban kevesebb közrehatása volt az alperesi jogi képviselő tevékenységének. Ezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen jutott arra a következtetésre, hogy az ügyvédi munkadíj mérséklése indokolt, melynek mértékével az ítéletábra is egyetértett. A fenti körülmények mérlegelésével az a következtetés vonható le, hogy ez az összeg áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel, ezért a perköltségre vonatkozó ítéleti rendelkezés megváltoztatására az ítéletábra nem látott lehetőséget.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság érdemben helyes ítéletet – indokolásbeli kiegészítéssel – a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az egyes fellebbezési értékekhez viszonyítottan a felperes a másodfokú eljárásban nagyobb részt pereszes lett, ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján arányosan köteles az alperes másodfokú eljárásban felmerült arányos eljárási költségeit megfizetni, melyet az ítéletábra a kifejtett jogi

képviselői tevékenységhez igazodva határozott meg a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján.

Az alperes a fellebbezési értékhez igazodó fellebbezési eljárási illetékhez (1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 39. § (1) bekezdés, 46. § (1) bekezdés) képest 40.600,- Ft-tal kevesebbet fizetett meg fellebbezése benyújtásakor, ezért az ítélőtábla kötelezte az Itv. 74. § (2) bekezdése alapján a le nem rótt illeték leletezés terhe mellett történő megfizetésére.

Szeged, 2018. október 19.

Dr. Kiss Gabriella s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró